

FÉRFI A VILLAMOSSZÉKBEN, USA, 1900

»OMNE *individuum ineffabile*«

PSZICHOLÓGIAI ELMÉLKEDÉSEK

ARTHUR SCHOPENHAUER

A mély gyász, amelyet egy szeretett lény halálakor érzünk, abból a megérzésből fakad, hogy minden egyénben rejlik valami leírhatatlan, valami, ami csak rá jellemző, és ezért teljességgel pótolhatatlan. Omne individuum ineffabile. (Minden egyén olyan valami, ami szavakkal ki nem fejezhető.) Vonatkozik ez időnként az állatokra is, és az érzi át legerősebben, aki véletlenül megsebez egy kedves állatot: elfogja a haldokló lény búcsúpillantását, és a szíve belesajdul.

[PARERGA ÉS PARALIPOMENA, 1851, ford. Kerekes Mónika]